

پایان داوری نخستین رویداد ملی عکاسی معماری دالان

دبیر اجرایی نخستین رویداد ملی عکاسی معماری دالان از انجام مرحله داوری آثار رسیده به این رویداد خبر داد.

حامد یاسبانی پور با اشاره به نامگذاری کاشان به نام شهر خلاق معماری در جهان از طرف یونسکو اظهار کرد: در همین راستا نخستین رویداد ملی عکاسی معماری دالان در کاشان برگزار می شود. او ابراز کرد: مرحله داوری نهایی نخستین رویداد ملی عکاسی معماری «دالان»، که به همت سازمان فرهنگی، اجتماعی و ورزشی شهرداری کاشان و با همکاری خانه هنر «رویداد» در حال برگزاری است، با حضور هیئت داوران به پایان رسید و آثار برگزیده برای حضور در نمایشگاه نهایی مشخص شدند.

دبیر اجرایی نخستین رویداد ملی عکاسی معماری دالان ابراز کرد: در مرحله نخست، بیش از ۱۲۰۰ اثر از ۱۴۰ عکاس از سراسر کشور توسط هیئت انتخاب بررسی شد و در نهایت آثار راهیافته به مرحله داوری نهایی رسیدند. در این مرحله، صادق میری، سعید محمودی‌ازناوه و پرهام زتوفی، آثار راهیافته را در سه بخش «تک‌عکس»، «مجموعه‌عکس» و بخش ویژه «معماری در شب» بررسی کردند که در پایان، ۲۲ اثر برای حضور در نمایشگاه برگزیده شدند.

او افزود: محورهای این دوره شامل معماری تاریخی و معاصر، ارتباط انسان و معماری، حفاظت از میراث، هویت شهری، گردشگری، سازه‌های کهن مانند آب‌انبارها و بادگیرها و همچنین معماری شبانه با تأکید بر نورپردازی است.

اثرگذاری جایزه نشان آبان، در روند حرفه‌ای هنرمندان

مدیرعامل انجمن تصویرگران ایران در نشست خبری هفته تصویرگری ایران و اهدای هفتمین دوره نشان آبان گفت: این نشان، قابلیت این را ایجاد کرده که هنرمندان بدون منفعت مالی، با افتخار پذیرای این نشان باشند و در روند حرفه‌ای آنها تأثیرگذار باشد. موضوعی که شاید جوایز دولتی تا این اندازه تأثیرگذار نبوده باشد.

نشست خبری هفته تصویرگری ایران و اهدای هفتمین دوره نشان آبان با حضور کمال طباطبایی، مدیرعامل انجمن تصویرگران ایران و دبیر این دوره از نشان و عاطفه ملکی‌جو، مدیر انجمن، امروز یکشنبه سوم آبان ماه در محل انجمن برگزار شد. در این نشست کمال طباطبایی با یادآوری از کیانوش غریب‌پور به عنوان دبیر شش دوره پیشین نشان آبان، توضیح داد: در دوره‌های پیشین اسامی داوران اعلام نمی‌شد، اما سیاست این دوره ما بر این بوده تا ۵ داور دوره هفتم نشان آبان را معرفی کنیم. او افزود: علیرضا گلیوزیان، کمال طباطبایی، منلی منوچهری، عاطفه ملکی‌جو و ماهنی تذهیبی داوران این دوره نشان هستند.

طباطبایی با اشاره به سابقه تاسیس نشان آبان در سال ۱۳۹۵، یادآور شد: ۱۵ آبان نیز به عنوان روز تصویرگری در تقویم رسمی گنجانده شده است و این نشان در ۴ بخش نشان نام بزرگ تصویرگری، نشان نام آشنای تصویرگری، نشان نام نو تصویرگری و نشان نام همگام تصویرگری اهدا می‌شود.

این هنرمند تصویرگر با اشاره به اینکه تصویرگران بزرگی در سطح جهان داریم و نشان نام بزرگ به هنرمندان این بخش اهدا می‌شود، توضیح داد: نشان نام آشنه، به استادی آثار نام در این حوزه، نشان نام نو به هنرمند درحال شکوفا و نشان نام همگام به فردی که همراه انجمن بوده، اهدا می‌شود. طباطبایی اضافه کرد: این ۴ نشان قابلیت این را ایجاد کرده که هنرمندان بدون منفعت مالی، با افتخار پذیرای این نشان باشند و به حرفه‌شان بسیار کمک کرده، چیزی که شاید جوایز دولتی تا این اندازه تأثیرگذار نبوده باشد. در ادامه عاطفه ملکی‌جو با اشاره به اینکه منتظر بازخوردها در خصوص اعلام اسامی داوران هستیم، افزود: نشان آبان حالت رقابتی ندارد و به خود شخص و فعالیت‌های او اهدا می‌شود. او افزود: دوره هفتم نشان آبان و هفته تصویرگری از ۸ تا ۲۰ آبان ماه در تمام گالری‌های خانه هنرمندان ایران برگزار می‌شود. ملکی‌جو ادامه داد: موضوع نمایشگاه اصلی این دوره راه است که آثار اعضای پیوسته و وابسته در آن حضور دارد. همچنین نمایشگاهی از فریده شهپازی، عطیه مرکزی، بهمن نادخواه و نوشین صادقیان که دوره ششم برنده نشان آبان شده بودند، در این هفته برپا می‌می‌شود. این هنرمند تصویرگر ادامه داد: نمایشگاه دیگری هم به بخش هنرمندان دیجیتال، تلیفات، گیم، مارکتینگ، مسکات و غیره که خارج از تصویرگری کتاب کودک و نوجوان، به تصویرگری می‌پردازند با عنوان روند، اختصاص خواهد داشت.

ملکی‌جو افزود: برگزاری دو نشست تخصصی با عنوان راه تصویرگری ۱۳ و ۱۸ آبان ماه در سالن استاد شهناز خانه هنرمندان ایران و برپایی دو ورکشاپ، برگزاری نشست با نادرشان در ۱۰ آبان و برپایی کارگاه نمایشگاهی به منظور طراحی جلد دفتر در ۱۲ و ۱۴ آبان ماه، از برنامه‌های جنبی نشان آبان خواهد بود. در انتهای نشست از پوستر این دوره از نشان آبان به طراحی نوشین صادقیان رونمایی شد.

ابن شمر؛ گذشته‌ای که نسل بعد را رها نمی‌کند

کارگردان نمایش ابن شمر گفت: این نمایش با عبور از پایان داستان «معصوم دوم» و ورود به زندگی نوه مصطفی، روایت هوشنگ گلشیری را در امتداد نسل‌ها دنبال می‌کند. به گزارش مهر، گاهی مرگ یک شخصیت، پایان داستان نیست؛ به‌ویژه وقتی آنچه در زندگی او رخ داده، در حافظه یک خانواده باقی می‌ماند و به نسل‌های بعد راه پیدا می‌کند. نمایش ابن شمر به نویسندگی و کارگردانی شکیبا معقولی، با اقتباس از داستان کوتاه معصوم دوم هوشنگ گلشیری، از همین امکان دراماتیک بهره می‌گیرد. روایت از نقطه‌ای ادامه پیدا می‌کند که داستان مبدأ به پایان رسیده است و نوه مصطفی، در امتداد گذشته‌ای قرار می‌گیرد که همچنان بر زندگی این خاندان سایه دارد. در این اقتباس، تغییر نقطه پایان روایت صرفاً جابه‌جایی زمانی یا افزودن رویدادهایی تازه نیست؛ این انتخاب، مسیر مواجهه با شخصیت‌ها و گذشته آن‌ها را نیز تغییر می‌دهد. عنوان ابن شمر، به معنای پسر شمر، از همین پیوند میان نسل‌ها و اتفاقاتی سرچشمه می‌گیرد که اعضای یک خانواده را به یکدیگر متصل می‌کند. در این میان، سجاد، نوه مصطفی، در مرکز روایت اجرایی قرار می‌گیرد و گذشته در قالب تجربه‌ای زنده روی صحنه بازخوانی می‌شود. معقولی برای رسیدن به این جهان نمایشی، به اقتباس مکتوب از داستان گلشیری بسنده نکرده است.

متن اجرایی ابن شمر در جریان تمرین‌های طولانی، مطالعه جمعی، تماشای فیلم و تجربه مشترک بازیگران شکل گرفته است. اجرای چهارسویه، بهره‌گیری از مایه‌های شبیه‌خوانی و فاصله‌گذاری، ارتباط مستقیم با تماشاکر و استفاده از لجه محلی دقاقان نیز در ساختن جهان اجرایی این اثر نقش دارند. اهمیت این انتخاب‌ها تنها در شکل ظاهری اجرا نیست؛ نزدیک‌شدن تماشاکر به فضای میدان روستا، حضور زبان بومی در لحظه‌های ترازیک و شکستن دیوار چهارم، امکان مواجهه‌ای متفاوت با روایت را فراهم می‌کند. معقولی با این حال، برای دریافت مخاطب نسخه‌ای از پیش تعیین‌شده ارائه نمی‌دهد و تأکید می‌کند که گروه قصه را صادقانه روایت می‌کند و داوری نهایی را به تماشاکر می‌سپارد. در گفتگوی پیش رو شکیبا معقولی نویسنده و کارگردان ابن شمر از منطبق تغییرات اقتباس، چگونگی شکل‌گیری متن در تمرین، ظرفیت‌های صحنه چهارسویه، بازنامی زبان محلی و نسبتی می‌گوید که اجرا میان مخاطب و زنجیره اتفاقات برقرار می‌کند.

اقتباس از داستان معصوم دوم هوشنگ گلشیری، مهم‌ترین تغییر شما در ساختار روایت چه بود و این تغییر چگونه به منطق دراماتیک نمایش شکل داد؟

مهم‌ترین تغییر این بود که داستان گلشیری با مرگ مصطفی به پایان می‌رسد، اما روایت ما از جایی آغاز می‌شود که نوه مصطفی را می‌بینیم؛ یعنی نوه نسل بعد از او، مصطفی پسری ۱۰ ساله به نام حسین دارد و ما در نمایش به سراغ اتفاقاتی می‌رویم که در ادامه زندگی این خاندان و نسل‌های بعدی امتداد پیدا می‌کنند. در شکل‌گیری این انتخاب، ویژگی‌های بازیگر مرد و نزدیکی سنی او به نسل نوه مصطفی نیز مؤثر بود. او می‌توانست این نسل را بهتر درک کند. به همین دلیل، حتی در بخش‌هایی که مصطفی را بازی می‌کند، این شخصیت برای ما بیشتر وجهی شبه‌کاراکتری پیدا می‌کند و شخصیت اصلی نمایش، سجاد، نوه مصطفی، است. برای ما اهمیت داشت که روایت در همان نقطه‌ای که گلشیری به پایان می‌رساند متوقف نشود و بتوانیم به سراغ آنچه پس از مرگ مصطفی در زندگی این خانواده باقی می‌ماند برویم. عنوان ابن شمر چگونه از دل این روایت شکل گرفت و چه نسبتی با ایده محوری نمایش دارد؟

ایده عنوان از مسیری شکل گرفت که داستان در آن از

حسین، پسر مصطفی شمر، به سجاد، نوه مصطفی شمر، می‌رسد و اتفاقاتی را دنبال می‌کند که بر این خاندان گذشته است. آن لحظه‌ای که این اتفاقات همچنان اعضای خانواده را رها نمی‌کند، برای ما اهمیت داشت. عنوان ابن شمر یا پسر شمر از همین نقطه به وجود آمد. این نام با مسیری که نمایش در امتداد نسل‌ها طی می‌کند ارتباط دارد و از دل همان روایت شکل گرفته است.

ا متن اجرایی ابن شمر تا چه اندازه پیش از آغاز تمرین‌ها شکل گرفته بود و تمرین چه نقشی در نگارش نهایی آن داشت؟

بخش عمده اتفاقاتی که در متن اجرایی می‌بینیم، در جریان تمرین‌ها شکل گرفت. این شمر از ابتدا نمایشنامه‌ای آماده نبود که من آن را در خلوت بنویسم، به بازیگران بدهم تا بخوانند و حفظ کنند و بعد تمرین را آغاز کنیم. مسیر ما متفاوت بود. ابتدا داستان اصلی گلشیری را با هم خواندیم، فیلم‌هایی مرتبط با آن دیدیم، کتاب‌هایی خواندیم و موسیقی‌هایی شنیدیم. سپس وارد تمرین شدیم و شروع کردیم به ساختن اثر در کنار یکدیگر. متنی که در نهایت شکل گرفت، حاصل آن چیزی بود که در تمرین اتفاق می‌افتاد و برداشتی که من از موقعیت‌ها و شخصیت‌ها پیدا می‌کردم. من متن را متناسب با شخصیت‌ها و بازیگران خود می‌نوشتم و از جهان شخصیت‌هایی که گلشیری ساخته بود، وام می‌گرفتم. بنابراین آنچه اکنون روی صحنه اجرا می‌شود، حاصل تمرین‌های طولانی و برداشت مشترک گروه از داستان است؛ برداشتی از چگونگی شکل‌گیری فاجعه مصطفی شمر و آنچه بر شخصیت‌های داستان می‌گذرد.

اجرای چهارسویه در ابن شمر چه امکاناتی برای فضا‌سازی و ارتباط با تماشاکر فراهم کرده است؟ آیا این انتخاب صرفاً ترجیحی زیبایی‌شناختی است یا با جهان نمایش نیز پیوند دارد؟

صحنه چهارسویه را از دو منظر می‌توانم توضیح بدهم. نخست اینکه این شکل اجرا سلیقه شخصی من است و در اجراهای قبلی نیز از آن استفاده کرده‌ام. صحنه گرد برای من یادآور شکل‌های اولیه تئاتر، برخی ویژگی‌های تزییه و نمایش‌های ایرانی است. بازگشت به ریشه‌های تئاتری را دوست دارم. اما در این شمر این انتخاب دلیل دیگری هم دارد. فضایی که ساختن‌ایم، میدان وسط یک ده است؛ جایی که سجاد در آن شمرخوانی می‌کند و می‌خواهد در خلال این شمرخوانی کوتاه، قصه زندگی خود را برای مردم ده تعریف

کند. نزدیک‌بودن تماشاگران به صحنه و نشستن آن‌ها در اطراف اجرا، به شکل‌گیری همین فضا کمک می‌کند. ما تلاش کردیم تجربه حضور در چنین محیطی را تا جای ممکن به مخاطب منتقل کنیم. پیش از ورود تماشاگران، اسبند دود می‌کنیم تا یو نیز در فضا‌سازی نقش داشته باشد. در ابتدای اجرا، بازیگر زن با سینی چای می‌گردد و چای تعارف می‌کند. این جزئیات برای ما بخشی از ساختن حال‌وهوای روستایی و نزدیک‌کردن مخاطب به فضای شمرخوانی است. در کنار این فضا‌سازی، از فاصله‌گذاری و شیوه‌هایی نزدیک به شبیه‌خوانی و شکستن دیوار چهارم نیز استفاده می‌کنیم؛ عناصری که با ساختار اجرایی و ارتباط مستقیم با مخاطب پیوند دارند.

ا شکستن دیوار چهارم در ابن نمایش چه کار کردی دارد؟ آیا قرار است تماشاکر صرفاً به فضای اجرا نزدیک شود یا در نسبت با اتفاقات نمایش نیز موقعیت متفاوتی پیدا کند؟

تلاش ما این بود که تجربه‌ای از مایه‌های شبیه‌خوانی، فاصله‌گذاری و شکستن دیوار چهارم را با مخاطب به اشتراک بگذاریم. به‌ویژه از طریق ارتباط چشمی مستقیم در دیالوگ‌های مشخص، می‌خواستیم این احساس را ایجاد کنیم که تماشاکر نیز در این نمایش سهم دارد و می‌تواند درباره اتفاقات پیش روی خود تصمیم بگیرد. برای ما مهم بود که مخاطب با این پرسش مواجه شود که آیا می‌تواند این زنجیره را قطع کند یا اجازه می‌دهد ادامه پیدا کند. اگر خودش در موقعیت شخصیت‌ها قرار می‌گرفت، چه تصمیمی می‌گرفت و در برابر اتفاقات چه واکنشی نشان می‌داد؟ سعی کردیم این ارتباط در مراحل مختلف نمایش حفظ شود تا تماشاکر در پایان بتواند از خودش بپرسد: اگر من بودم، چه می‌کردم؟

ا در بازنامی چهل و خرافه و نسبت آن‌ها با شکل‌گیری خشونت، چگونه از محدودکردن مسئله به ناآگاهی یک فرد عبور کرده‌اید؟ نقش سازوکارهای جمعی در این روند چیست؟ فکر می‌کنم این پرسش لزوماً پرسشی نیست که من به‌عنوان نویسنده و کارگردان قرار باشد پاسخ نهایی آن را بدهم. به نظر بهتر است مخاطبان درباره آن نظر بدهند و برداشت خودشان را مطرح کنند.

یکی از ویژگی‌های ابن شمر، استفاده از لجه محلی دقاقان است. در اقتباس از زبان ادبی گلشیری به زبان اجرایی، چگونه به این انتخاب رسیدید و چه اهمیتی برای شما داشت

ابن شمر؛ گذشته‌ای که نسل بعد را رها نمی‌کند

که لجه در موقعیت‌های ترازیک نیز حضور داشته باشد؟ در متن گلشیری نشانه‌هایی وجود داشت که ما را به این سمت برد. اتفاقات داستان در روستاهایی نزدیک به یکدیگر و احتمالاً در اطراف یک شهر بزرگ می‌گذرد. با توجه به تحقیقاتی که انجام دادیم، به این نتیجه رسیدیم که روستاهای مورد نظر می‌توانند از روستاهای اطراف اصفهان باشند. در آثار دیگر گلشیری نیز توجه به فرهنگ و زبان اصفهان و مناطق پیرامونی آن دیده می‌شود. با وجود این، در داستان اشاره مستقیمی به لجه یا استفاده از واژه‌های محلی خاص نشده است. ما تصمیم گرفتیم فضای اجرا را به روستای دقاقان ببریم؛ جایی که سجاد ضیغمی، بازیگر نقش مصطفی، اصالتاً به آن تعلق دارد. پس از خواندن داستان، به این فکر کردیم که استفاده از لجه یک منطقه اطراف اصفهان می‌تواند به

ساختن جهان نمایش کمک کند. نازنین زهرا قهرایی، بازیگر دیگر نمایش، نیز شروع به مطالعه و تمرین کرد تا با زبان و لجه محلی دقاقان آشنا شود. این فرایند برای ما اهمیت زیادی داشت؛ چون در تئاتر اصفهان کمتر با اجرای مواجه شده بودیم. که لجه محلی را به‌درستی و بدون تمسخر به کار بگیرند. معمولاً لجه در موقعیت‌های خنده‌آور یا برای گرفتن خنده از تماشاکر استفاده می‌شود. در حالی که مردم یک روستای اطراف اصفهان نیز در زندگی خود لحظه‌های دراماتیک و ترازیک دارند. برای ما مهم بود که لجه بتواند در چنین موقعیت‌هایی نیز حضور داشته باشد، بدون آنکه به ابزاری برای خنداندن یا تمسخر تبدیل شود. این یکی از بخش‌های ارزشمند تجربه ما در شکل‌گیری ابن شمر بود.

ا در نهایت، آیا ابن شمر می‌خواهد تماشاکر را به همدلی با شخصیت‌ها برساند یا او را از همدلی عبور دهد تا سازوکار شکل‌گیری فاجعه را نقد کند؟

راستش ما در ابن شمر نه تلاش می‌کنیم که مخاطب حتماً با شخصیت‌ها همدلی کند و نه هدفمان این است که او را از همدلی عبور دهیم تا به مواجهه‌ای انتقادی با سازوکار شکل‌گیری فاجعه برسد.ما صدقانه قصه‌ای را روایت می‌کنیم که چندان هم برای مردم غریب نیست و آن را صادقانه روی صحنه اجرا می‌کنیم.

پس از آن، اجازه می‌دهیم مخاطبان برداشت شخصی خودشان را داشته باشند. برای ما مهم است که این قصه در ارتباط با تماشاکر قرار بگیرد و او بتواند نسبت خودش را با اتفاقات پیدا کند. آنچه در نهایت از نمایش دریافت می‌کند، به تجربه و نگاه خودش نیز بستگی دارد.

خبر — 1

۶۰ درصد از صاحبان آثار جشنواره فیلم ۱۰۰ فیلم‌اولی بودند

نشست تجلیل از عوامل سیاست‌گذاری و دبیرخانه جشنواره فیلم ۱۰۰ با تأکید بر ضرورت شناسایی و حمایت مستمر از استعدادهای جوان سینما، تقویت هویت فرهنگی جشنواره و توسعه ارتباطات بین‌المللی برگزار شد.

جلسه تجلیل از عوامل سیاست‌گذاری و دبیرخانه جشنواره فیلم ۱۰۰ با حضور جمعی از اعضای شورای سیاست‌گذاری و عوامل اجرایی این رویداد در ساختمان حوزه هنری برگزار شد. در این نشست، حاضران ضمن مرور تجربه برگزاری دوره اخیر جشنواره، به بررسی ظرفیت‌های این رویداد برای استعدادیابی، حمایت از فیلم‌سازان جوان، تقویت هویت سینمایی انقلاب و گسترش همکاری‌های بین‌المللی پرداختند. محمدمهدی دامن‌دار رئیس حوزه هنری در این نشست، با قدردانی از عوامل اجرایی و سیاست‌گذاری جشنواره، برگزاری این دوره در سطح کمی و کیفی مناسب را شایسته قدردانی دانست و تأکید کرد: جشنواره فیلم ۱۰۰ باید از سکون فاصله بگیرد و با حفظ ویژگی‌های هویتی خود، مسیر توسعه را دنبال کند. او سه مؤلفه؛ استعدادیابی و معرفی نسل تازه سینمای انقلاب، حفظ هویت فرهنگی و محتوایی جشنواره و بهره‌گیری از قالب متمایز فیلم‌های صدتایی‌های را برای هویت این جشنواره اساسی دانست. رئیس حوزه هنری با اشاره به حضور ۶۰درصدی فیلم‌اولی‌ها در میان آثار این دوره، این آمار را نشانه توجه جشنواره به مأموریت استعدادیابی دانست و در عین حال تصریح کرد: کیفیت انتخاب‌ها و شناسایی استعداد‌های واقعی باید همواره در اولویت قرار گیرد. دامن‌دار همچنین قالب صدتایی‌ها را یکی از مزیت‌های اصلی جشنواره برشمرد و بیان کرد: با توجه به گسترش فضای مجازی، برنامه‌ریزی برای انتشار و توزیع هفدهم‌د آثار در این فضا می‌تواند به تقویت جایگاه جشنواره کمک کند.

مدحنه پیرهای دبیر جشنواره ۱۰۰ در این نشست، ضمن قدردانی از همراهی محمدمهدی دامن‌دار و سایر حاضران، تجربه همکاری با اعضای شورای سیاست‌گذاری و تیم اجرایی جشنواره را ارزشمند و آموزنده توصیف کرد.

او با اشاره به مشارکت و همراهی اعضای شورای سیاست‌گذاری در تصویب شعار، بخش‌ها و موضوعات جشنواره گفت: در این دوره حدود ۱۶۰۰ اثر دریافت شد که پس از بررسی توسط هیئت انتخاب هفت‌نفره آثار منتخب در اختیار هیئت داوری قرار گرفت. دبیر جشنواره با اشاره به میانگین سنی ۲۸ سال شرکت‌کنندگان و حضور ۶۰درصدی فیلم‌اولی‌ها در میان صاحبان آثار، این ویژگی را از نقاط قوت جشنواره دانست و بر اهمیت آن در شناسایی نسل تازه فیلم‌سازان تأکید کرد.

در ادامه بابک خواجehپاشا عضو شورای سیاست‌گذاری جشنواره با ابراز رضایت از تجربه حضور در جشنواره فیلم ۱۰۰، اظهار کرد: این رویداد برای من حال‌وهوایی متفاوت از سایر جشنواره‌ها دارد. او با انتقاد از برخی جریان‌های رایج در سینمای امروز و یکی از ضعف‌های هنر ایران تأکید کرد: جشنواره فیلم ۱۰۰ نباید صرفاً به الگوهای متداول و قالب‌های تثبیت‌شده هنری محدود بماند، بلکه باید در پی کشف معنا و فراهم‌کردن زمینه بروز نگاه‌های تازه باشد. خواجehپاشا همچنین با اشاره به غلبه نگاه اقتصادی بر بخشی از مناسبات تولید فیلم، بر ضرورت توجه به انگیزه‌ها و دغدغه‌های هنری فیلم‌سازان تأکید کرد. وی در ادامه خواستار فراهم‌شدن شرایطی شد که هنرمندان جوان بتوانند مستقل از ملاحظات صرفاً مالی، مسیر خلاقانه خود را دنبال کنند.

محمد اسحاقی عضو شورای سیاست‌گذاری با اشاره به تجربه حضور در جشنواره‌های مختلف، به‌ویژه رویدادهای متمرکز بر جوانان، یکی از خلاهای مهم این جشنواره‌ها؛ فقدان برنامه مشخص برای حمایت از هنرمندان پس از پایان رقابت‌ها دانست.

در ادامه محمدرضا رشایور عضو شورای سیاست‌گذاری جشنواره ۱۰۰ نیز با تأکید بر اهمیت تلوم فعالیت‌های انجام‌شده در حوزه بین‌الملل، خواستار ایجاد ثبات مدیریتی برای به‌ثمرر رسیدن دستاوردهای این بخش شد. شهاب اسفندیاری عضو شورای سیاست‌گذاری جشنواره با اشاره به خلأ موجود در مسیر هدایت دانش‌مؤختگان رشته‌های هنری پس از ورود به عرصه حرفه‌ای، بر ضرورت شکل‌گیری یک زیست‌توم منسجم برای پرورش و حمایت از هنرمندان تأکید کرد.

علی حیاتی مدیر هنری جشنواره ۱۰۰ با ابراز خرسندی از حضور در جمع عوامل جشنواره، تیم اجرایی این دوره را جوان، پرتلاش، خلاق و پرنutzerی توصیف و ابراز امیدواری کرد که فرصت ادامه فعالیت در ۲ دوره آینده نیز در اختیار این تیم قرار گیرد تا زمینه شکل‌گیری اتفاقات مثبت فراهم شود. سجاد انتظاری عضو هیئت انتخاب جشنواره نیز با اشاره به تجربه چندساله پیرهادی در تعامل با هنرمندان شهرستان‌ها، توجه به ظرفیت‌های استانی را از ویژگی‌های ارزشمند این دوره دانست.

نشست تقدیر از عوامل سیاست‌گذاری و دبیرخانه جشنواره فیلم ۱۰۰، در مجموع بر این نکته تأکید داشت که موفقیت یک جشنواره تنها به برگزاری رویداد و معرفی آثار برگزیده محدود نمی‌شود؛ بلکه تلوم ارتباط با هنرمندان، حمایت از استعداد‌های نوظهور، فقط هویت فرهنگی و ایجاد فرصت‌های تازه برای تولید و همکاری، می‌تواند دستاوردهای آن را به جریانی ماندگار در سینمای ایران تبدیل کند.